

POEZIJA

Josip Osti

Kraški narcis

Večnost trenutka

Tako kot je mleko, ki se je kuhalo
v loncu na štedilniku, vsakič, v
trenutku najmanjše mamine nepazljivosti,
prekipelo, tako je v trenutku,
ko sem se samo obrnil za tabo,
čez ograjo vrta prekipela krošnja
pravkar razcvetelega bezga.

Črni bor v noči brez zvezd

Tema v meni se ni mogla upreti tvoji
 privlačnosti, enako daljna in bližnja
 bistrooka svetloba. Kljub prepovedi
 in grožnji, da bo s teboj izginil tudi
 napovedani smisel nesmiselnega življenja,
 sem se obrnil. Izginila si, preden se je
 zadnjič uspelo srečati najinima pogledoma.
 Še naprej bom blodil za tabo z enako
 črno temo v sebi in okrog sebe. Vse
 dokler te ne najdem. Vse dokler se
 ne najdem.

Postelja sredi polja

Sprehajala sva se čez kraško polje. In ne samo sprehajala. Kajti takšen je bil ta poletni dan. Od premočne vročine se je potil bor z razbeljeno avreolo sonca nad krošnjo. Od pritajene strasti so vzvalovale trave, valovala modrikasta svila zraka. Vrelo mravljišče. In mladoletno cvetje je razburjalo brenčanje čebel. S petjem, prepolnim hrepenenja, je ljubico klical črn kos. Usedla sva se, kmalu tudi legla v travo, ki naju je preraščala. In je bilo, kar je bilo. Zgodilo se je, kar se nama je moralo zgoditi, kot vse v življenju. Potem sva dolgo ležala gola in nepremična, tako da so se po naju brez strahu sprehajali martinčki. Brez sramu sva v oči gledala make, ki so se, kot radovedni dečki s pordelimi lici, vzpenjali na prste in proti nama iztegovali tanke vratove. Z glavo, naslonjeno na tvoje prsi, sem prisluškoval glasnemu bitju tvojega srca, ti pa bitju srca prijetno mrzle zemlje, na kateri sva ležala.

Petje pesnikovega srca

Petje pesnikovega srca je divjega
petelina, s svinčeno kroglo zadetega,
ljubezenski klic in smrtni krik hkrati.

Jesenski popoldan

Še ena jesen je prišla. Zlati se prezrela
 hruška. Nanjo se spušča osa. Pod njeno
 težo zaniha zvon neba. Prebujata se
 baročni cerkvici na hribčkih tvojih prsi.
 Ko se blaga svetloba zliva navzdol po
 stopnišču vinograda, pohotno klečim pred
 oltarjem tvojega telesa. Blešči se sraga
 znoja na sramni dlačici kot kaplja rose
 na travni bilki. Zlati, kot je zlato
 odpadlo listje. In vse, kar bo kmalu
 strohnelo. Še ena jesen je prišla. Potem
 bo zima. In dolg sen o pomladi. Za vrati
 in okni, ki jih je zaprla burja.

Pogled v sonce

Pogled v sonce me zaslepi. Zamižim in vidim, kako se iz teme prikazuje tvoj obraz. Zlat pramen las, ki se kot z naletom vetra upognjena cipresa pri trhli cerkvici sredi malega primorskega pokopališča zrcali v modrini tvojega očesa. Takrat zanesljivo vem, da si ti tista, ki so ti na golo ramo padale velike snežinke v mojem davnem snu. Padale in se topile. Jaz pa sem se prebujal objokan.